

РЕШЕНИЕ

№ 1089

гр. София, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Мария Райкинска

при участието на секретаря Ива Андр. Иванова
като разгледа докладваното от Елизабет Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20221000501177 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 22.12.2021г по гр.д. № 11947/2020г Софийски градски съд, ГО, е отхвърлил като неоснователни исковете на Райфайзенбанк България АД против Н. И. Б. на осн. чл.422 от ГПК вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД вр. чл.430, ал.1 от ТЗ и чл.92 от ЗЗД за установяване , че ответникът дължи на ищеца суми по договор за банков кредит от 02.09.2008г, както следва: 46240.08евро- главница, ведно със законната лихва от 20.07.2020г, наказателна лихва от 516.92евро - за периода от 26.06.2020г до 16.07.2020г , за които суми е издадена заповед за изпълнение по гр.д. № 853/2020г по описа на РС Петрич.

С определение от 02.03.2022г СГС е оставил без уважение молбата на ответника за изменение на решението в частта за разноските по чл.248,ал.1 от ГПК.

Решението на СГС се обжалва с въззивна жалба от банката –ищец Райфайзенбанк България ЕАД, изцяло, с оплакване за неправилност. Въззивникът оспорва изводите на съда за нищожност поради неравноправие на клаузата на чл. 4.2 от договора между страните , поддържа, че е процесуално изненадан от процедирането на. Оспорва приложимостта на чл.143 от ЗЗП към посочената клауза на осн. чл. 144,

ал.3, т.1 от ЗЗП. Оспорва и направените изчисления от първоинстанционния съд. Прави възражение за изтекла погасителна давност на разнесените от СГС плащания над дължимите се суми. Моли решението на СГС да бъде отменено и предявените искове-уважени.

Въззиваемата страна-ответник пред СГС Н.Б., представлявана от адв. В., депозира отговор на жалбата, с който я оспорва. Развива съображения, че решението е правилно, законосъобразно и мотивирано. Представя доказателства за извършени плащания на вноски по кредита след постановяване на решението на СГС. Моли решението на СГС да бъде потвърдено.

Определението на СГС по чл.248 от ГПК се обжалва с частна въззивна жалба от Н.Б., която моли същото да бъде отменено и молбата ѝ по чл.248 от ГПК- уважена.

Ответникът по частната жалба не взема становище по същата.

В о.с.з. въззивникът Райфайзенбанк България ЕАД се представлява от юрк. И., която поддържа въззивната жалба. Моли решението на СГС да бъде отменено и предявените искове да бъдат уважени. Претендира разноси по делото, съобразно списък по чл.80 от ГПК, който представя. Прави възражение за прекомерност на възнаграждението, претендирано от въззиваемата страна.

Въззиваемата Н.Б., представлявана от адв. В., оспорва въззивната жалба. Поддържа, че кредитополучателят е изпълнявал своите задължения по договора за кредит. Поддържа частната жалба против определението на СГС по чл.248 от ГПК. Претендира разноси, направени и пред въззивната инстанция.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл е задължителното тълкуване на закона дадено с ТР №1/2013г по т.д. №1/2013г на ОСГТК на ВКС- т.т.1 и 4.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Като краен резултат, първоинстанционното решение е правилно и не страда от пороците, посочени във въззивната жалба.

С оглед развитите въззивни съображения съдът приема за установено от

фактическа и правна страна следното:

Предявени са искове за установява съществуването на задължения на ответницата , породени от договор за банков кредит, сключен между страните на 02.09.2008г-искове с правно основание чл.422,ал.1, вр. 430 от ТЗ вр. чл.79,ал.1 и чл.92 от ЗЗД.

В ИМ ищецът е заявил твърдение, че на 10.01.2020г ответницата не е заплатила дължимата се вноски, както и на следващата падежна дата- 10.02.2020г. Твърди, че на ответницата е връчено изявлението на банката за обявяване на кредита за предсрочно изискуем на 09.03.2020г. Твърди, че длъжникът е уведомен за предсрочната изискуемост и с исковата молба.

Ответницата по делото не оспорва, че между страните е сключен договор за банков кредит от 02.09.2008г, обезпечен с ипотека на недвижим имот, за сумата от 91 600евро, която е усвоена. Оспорва твърдението на ищеца, че са налични просрочени вноски. Поддържа , че ответницата лично и чрез трето, упълномощено от нея лице, редовно е погасявала кредитните си задължения. Възразява, че лихвения процент по договора за кредит е бил от 10.09.2015г 4.350%, а от 01.01.2017г- 2.7%.

При така предявените искове в тежест на ищеца е да докаже валиден договор за банков кредит, получаването на кредита от кредитополучателя, а ответницата следва да доказва заплащане на кредитните вноски или друг способ за погасяване на задължението й, както е разпределил доказателствената тежест първоинстанционният съд в доклада си по делото. В доклада СГС е посочил още, че ще провери клаузите на договора даващи право на банката едностранно да променя лихвения процент за евентуална неравноправност.

Между страните не се спори, че страните са в договорни отношения, породени от сключен договор за банков кредит от 02.09.2008г, в който ответницата фигурира с името Н. А., съгласно който договор кредитополучателят получава 91 600евро за закупуване на недвижим имот и СМР, при договорена възнаградителна лихва от 6.65%, представляваща сбор на СБР за евро, определен от банката и 1.25 пункта надбавка. Договорена е възможност на банката при промяна на пазарните условия да променя лихвения процент като променя СБР/чл.4.2/. При промяна на лихвения процент е договорено, че банката дължи изготвяне на нов погасителен план. При забава в плащането на суми по кредита е договорено задължението на кредитополучателя да заплаща наказателна надбавка към лихвата от 10пункта годишно/чл.4.8/. Договорено е кредитът да се заплаща на 60 вноски, 59 от които по 588.04евро/чл.5.2/. Договорено е обезпечаване на вземането на банката чрез договорна ипотека върху описан недвижим имот. Съгласно чл.10.2 от договора банката има право да обяви вземането си за предсрочно изцяло изискуемо с едностранно писмено предизвестие при просрочие на плащане на коя да е вноски или част от нея. Договорът е двустранно подписан, подписите не са оспорени.

По делото са представени погасителни планове към договора за банков кредит от 02.09.2008г за лихвен процент 6.65% към 02.09.2008г, двустранно подписан, от дата 10.02.2011г, от дата 10.10.2015г с посочен лихвен процент- 4.350%, от същата дата 10.10.2015г със същия лихвен процент, приложим към главница, частично предсрочно погасена, от дата 10.10.2016г- с посочен приложим лихвен процент 4.350%.

Представен е препис от НА №179, н.д. № 347/2008г по описа на нотариус Д. Г., видно от който договорната ипотека обезпечаваща вземането на ищеца е учредена в полза на банката.

По делото е представено писмо от Райфайзенбанк България ЕАД до длъжницата, в която покана е посочен конкретния договор за банков кредит, твърдяното неизпълнение, размера на задължението и изявление, че кредитът поради неизпълнение на задълженията от страна на ответницата е обявен за изцяло и предсрочно изискуем.

Писмото е връчено на Н.Б. на 09.03.2020г, лично, редовно. Признание за личното получаване на писмото ответницата е направила в о.с.з. на 28.06.2021г

На 21.07.2020г е депозирано заявление по реда на чл.417 от ГПК от Райфайзенбанк България ЕАД за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение против Н.Б.. Заповед е издадена по гр.д. № 853/2020г по описа на РС-Петрич по реда на чл.417 от ГПК. Към заявлението за издаване на заповед за изпълнение банката е представила извлечение от сметка, в което е посочила, че кредитополучателят не е погасил вноски с падеж 10.01.2020г и 10.02.2020г има просрочени 10броя вноски и са посочени изискуемите суми от кредитополучателя.

На 02.10.2020г банката е получила съобщение от съда, че против издадената заповед за изпълнение по гр.д. № 853/2020г по описа на РС- Петрич е постъпило възражение.

На 02.11.2020г е постъпила в регистратура на СГС исковата молба , по която е образувано настоящото производство.

По делото е изслушана ССЧЕ, изготвена от в.л. П., която установява, че на 09.09.2008г кредитната сума е усвоена, че към 09.03.2020г , според записванията на банката, има две вноски с настъпил падеж , които са били в просрочие-№№ 136 и 137.Вещото лице е посочило, че непогасените задължения към 1.02.2020г с падеж- 10.02.2020г са в размер на 496.11евро и тези задължения са погасени на 17.03.2020г. Според вещото лице вноската с падеж 10.01.2020г е дължима частично, а вноската с падеж 10.02.2020г- изцяло. Вещото лице е посочило приложимите лихвени проценти по договора за банков кредит от 02.09.2008г-табл.3. В табл. 7 вещото лице е посочило различните по размер вноски при различните прилагани към договора лихвени проценти. В отговор на въпрос III-4 и приложение №2 вещото лице е дало отговор на въпроса какви са остатъците ако не се съобразяват лихвени проценти по-високи от

договорения процент по договор от 02.09.2008г, прилагат се по-ниските лихвени проценти, преизчислят се наказателните лихви.

Останалите събрани по делото доказателства не са необходими за изясняване на фактите, относими към спора, предмет на делото.

По допустимостта на производството

По делото се установява, че в законоустановения срок , след дадени указания от съда, заявителят- ищец е депозирал искова молба, с която е иска установяване на вземанията си, предмет на заявление по чл. 417 от ГПК. С оглед това исковото производство се явява процесуално допустимо.

По съществуващото на спора

С оглед гореизложеното съдебният състав приема, че страните са в договорни отношения, породени от договор за банков кредит , сключен на 02.09.2008г , по силата на който банката е отпуснала на ответницата банков кредит в евро за закупуване и ремонт на имот. Не се спори между страните, че кредитът е отпуснат, усвоен и погасяван поне до 10.12.2019г . Твърдението на банката е за неточно изпълнение на задължението за погасяване на месечни вноски за период от 10.01.2020г.

По отношение на така сключения договор за банков кредит не се прилага ЗПК, на осн. чл. 3, ал.3, т.5 и чл.3, ал. 5, т.1 от ЗПК/отм, действащ към 2008г/.

По отношение на част от договорното съдържание, с което договорът обвързва страните по него- първоинстанционният съд е указал на страните, че ще провери евентуалната нищожност поради неравноправие на договорните клаузи засягащи едностранното изменение на лихвения процент от страна на банката.

Съгласно действаща към момента на сключване на договорите за банков кредит нормативна уредба- чл. 143 от ЗЗП неравноправна е клаузата в договор, сключван с потребител, ако е уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. Съгласно чл.146 от ЗЗП неравноправните клаузи са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално, като е в тежест на търговеца да установи, че клауза от договора или ОУ , която го ползва , е индивидуално уговорена. Законодателят е предоставил неизчерпателен списък с видове неравноправни клаузи в чл.143 от ЗЗП. Съгласно чл. 147 и чл.145, ал.2 от ЗЗП неравноправна е клаузата , която не е съставена на ясен и разбираем език и не касае определянето на основния предмет на договора, както и съответствието между цената или възнаграждението от една страна, и стоката и услугата, която ще бъде доставена или извършена в замяна

В разпоредбата на чл. 144 от ЗЗП са установени хипотези, при които не се прилагат правилата на чл.143 от ЗЗП за неравноправни клаузи.

В случая въззивната инстанция намира за установено, че страните по договора за

банков кредит от 02.09.2008г- банката и кредитополучателя са търговец и потребител по смисъла на пар.13 , т.т.1 и 2 от ДР на ЗЗП. Съгласно дефиницията на пар. 13, т. 1 ДРЗЗП потребител е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. Съдът намира, че при първоначалното подписване на договора за кредит на 02.09.2008г като кредитополучател е посочен Н. А./Б./ като физическо лице. Към този момент, а и впоследствие няма данни кредитополучателят да е действал в рамките на своята търговска, стопанска или професионална дейност. В самият договор е посочено, че кредитът се отпуска за закупуване и ремонт на имот, като няма твърдения и доказателства това да е професионална, търговска дейност , с която ответницата да се занимава. Ето защо, според настоящата съдебна инстанция кредитополучателят има правата на потребител, влизайки в договорните си отношения с банката –ищец, доколкото действа непрофесионално и за собствени нужди. Следователно регламентацията по ЗЗП е приложима в отношенията между банката и тази страна.

Настоящият съдебен състав приема, че договорните клаузи, уреждащи правото на банката да променя лихвения процент едностранно , като по този начин едностранно променя размера и на наказателната лихва и на анюитетната вноска са неравноправни. Уговорките, които определят основния предмет на договора и не са индивидуално договорени, не могат да бъдат преценени като неравноправни, но само ако са ясни и разбираеми – чл. 145, ал. 2 от ЗЗП. Договорената възнаградителна лихва е съществен елемент на договора за кредит и тази клауза, за да бъде ясна и разбираема, следва да е посочена не само като размер , но и като методика на сформирание , така че средният потребител, относително осведомен и разумен, да е наясно с икономическите последици от сключването на договора, с цената на сделката. Методът на изчисляване на съответния лихвен процент трябва да съдържа ясна и конкретно разписана процедура на определяне размера на лихвата и евентуално- нейното изменение. Когато потребителят не е получил предварително достатъчно конкретна информация за начина, по който кредитодателят може едностранно да промени цената на доставената му финансова услуга, банката не може да се счита за добросъвестна по смисъла на чл. 143 от ЗЗП и по отношение на нея не може да се прилага защитата по чл. 144, ал. 3, т. 1 от ЗЗП. Така посочените клаузи в договора от 02.09.2008г са с непълно и неясно съдържание в противоречие с разпоредбата на чл.147 от ЗЗП. В договора не е посочено на основание какви обстоятелства банката може да вземе решение за промяна на лихвения процент, не е посочено как посочените пазарните условия влияят на размера на лихвата, как и коя тяхна промяна води до промяна на лихвения процент и в какво съотношение . Ето защо, съдебният състав приема, че клаузите, предоставящи на банката възможност при неуточнени в договора условия да променя лихвения процент,

оттам размера на анюитетната вноса и на наказателната лихва накърняват правата на икономически по-слабата страна по договора- кредитополучателя и са неравноправни. В този смисъл е и практиката по сходни казуси обективизирана в решение № 77/2015г по гр. дело № 4452/2014 г на ШГО, решение № 424/2015 г по гр. дело № 1899/2015 г. на IVГО, решение № 51/2016 г по т. д. № 504/2015 г на ИТО, решение № 95/2016 г по т. д. № 240/2015г на ВКС. На следващо място съдебният състав следва да посочи, че приетата в договора за банков кредит от 02.09.2008г възможност за едностранно и обвързващо изменение на размера на лихвения процент и съответно на дължимата вноса не е индивидуално уговорена. Тези договорки са част от съдържанието на сключения между страните по спора договор за кредит, за което няма твърдения и доказателства да е било предмет на индивидуално договаряне, както и няма доказателства кредитополучателят да е имал възможност да влияе върху тези договорни клаузи.

Съдебният състав приема още, че гореобсъдените договорни клаузи не попадат под защита на 144,ал.2,т.1 и ал. 3 от ЗЗП/ в редакцията от 2008г/. Както беше посочено по-горе по делото не се установява да е договорена възможност за промяна на лихвения процент при основателна причина и уведомяване на кредитополучателя. В този смисъл и по сходен казус е постановено решение № 168/2021г по т.д.2184/2019г по описа на ВКС, ТО и др.

По изложените съображения се налага извода, че клаузите за едностранна промяна на лихвения процент и размера на кредитната вноса от договора от 02.09.2008г не отговарят на изискванията за добросъвестност и водят до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя и са във вреда на потребителя. Разглежданите договорни клаузи противоречат на добросъвестността и отговарят на условията на общата разпоредба на чл.143 от ЗЗП за неравноправна клауза.

С оглед изложеното съдът следва да приеме, че на основание чл.146,ал.1 вр. чл.143 от ЗЗП разглежданите договорни клаузи в частите касаещи възможност за едностранна промяна на договорените лихви и размера на вноската /чл. 4.2/ са неравноправни и нищожни.

Нищожността на тези клаузи не налага извод за нищожност на целия договор. Напротив, договорът за банков кредит е сключен при договорени условия, които обвързват страните и следва да се съобразяват, без към тях да се прилагат впоследствие направени изменения на договорното съдържание, едностранно и без ясна методика.

Всички изложени аргументи касаят случаи на договорена възможност на икономически по-силната страна- банката – да влияе едностранно на договорните отношения в свои интерес и в ущърб на по-слабата страна- потребителя. В тези случаи може да се разсъждава за недобросъвестност и неравновесие между правата и

задълженията на страните по договора във вреда на потребителя , съобразно общото определение за неравноправие на чл.143, ал.1 от ЗЗП. Когато обаче изменение на договорното съдържание, дори и направено едностранно, е в интерес на по-слабата страна, то в такъв случаи не може да се говори за увреждане на потребителя и за недобросъвестност по отношение на него. Ето защо, ако в разглеждания случай банката, действаща като професионалист и търговец, реши да намали лихвения процент , приложим по договора на банков кредит с настоящия ответник, независимо на какво основание, то не може да става въпрос за увреждане на потребителя и за действия, израз на недобросъвестност. Така предприетото намаляване на лихвения процент е приложимо в отношенията между страните, ако не е свързано с други нищожни поради противоречие с императивни материалноправни разпоредби или поради неравноправие договорки между страните-например намаленият лихвен процент да е свързан с договорен анатоксизъм между страните. В настоящия случай от изслушаната ССЧЕ се установява, че намаленият лихвен процент е свързан с предсрочното погасяване на главницата по кредита и с намаляване на годишната лихва. Ето защо, според настоящия съдебен състав, предприетото от банката намаляване на лихвения процент, приложим по договора на ответницата от 02.09.2008г е действие, което едностранно изменя по валиден начин договорното съдържание между страните. Още повече, че видно от изложените твърдения и възражения от ответника в отговора на ИМ, той заявява съгласие с тези действия на банката и се счита обвързан от тях.

С оглед гореизложеното съдебният състав приема, че страните са обвързани от договора за банков кредит като няма спор, че кредитът е усвоен, а ответницата е обвързана от поетото задължение да го върне, но при условията, които са първоначално уговорени, без последващите изменения, направени на основание неравноправни клаузи, но като се съобразят по-благоприятните за потребителя предложени условия за погасяване на кредита.

По твърдения на ищеца в исковата молба банковият кредит от 02.09.2008г е обявен за предсрочно изискуем от 09.03.2020г, към който момент се твърди ответницата да има забава в плащането на вноски с падеж 10.01.2020г и 10.02.2020г и обявяването на предсрочната изискуемост е съобщено надлежно на ответницата.

На първо място , според настоящият съдебен състав, при преценка на твърдението за настъпване на предсрочна изискуемост съдът следва да провери дали твърдяното неизпълнение на договорното задължение от страна на кредитополучателя е съществено с оглед интереса на кредитора- банката. По делото се установява, че кредитополучателят е поел задължение да погасява кредита на 360 равни месечни вноски. Установява се от изявленията на страните и от изслушаната ССЧЕ, че ответницата е в неизпълнение като е погасила частично вноска 136 и не е погасила в срок вноска 137, общо в размер на 496.11евро и ведната след това банката е

предприела действия за обявяване на вземането си за изцяло предсрочно изискуемо. Ако се приеме, че задълженията на ответницата са изцяло определяеми според счетоводните записвания на банката- ищец, то и в този случай така допуснатото неточно изпълнение на договорните задължения е незначително с оглед интереса на кредитора. Действително става въпрос за изпълнение на съществено задължение на кредитополучателя по договор за банков кредит, а именно да върне получената в кредит сума. По делото се установява трайно добросъвестно изпълнение от страна на кредитополучателя на задължението му да заплаща вноските си по кредита. Допуснатото неточно/ установява се забавено изпълнение до 17.03.2020г/ изпълнение на задължението на ответницата е за брой вноски и за сума, която не дава основание да се приеме, че ответницата следва да бъде санкционирана със загубване на преимуществото на договорения в нейна полза срок и разсроченото плащане на нейното задължение. В договора действително е посочено, че предсрочна изискуемост може да бъде обявена при неплащане изцяло или частично на коя да е вноска. Тази договорна клауза обаче следва да бъде тълкувана в съответствие с разпоредбите на чл. 71 от ЗЗД и чл. 432, ал.2 от ЗЗД, както и при съобразяване на принципи на договорното право, един от които е намерил израз в разпоредбата на чл.87, ал.4 от ЗЗД. Незначителното неточното изпълнение не е основание за изменение или прекратяване на договорното съдържание, обвързващо страните.

Ето защо според настоящият съдебен състав ответницата, дори и да беше неточно изпълнила своите договорни задължения, така както твърди ищеца по делото, тя не е дала основание да се приеме, че съществено е нарушила поетите по договора задължения, така че да се породи право на банката да измени едностранно договора като лиши ответницата от преимуществата на договореното разсрочено плащане на нейното задължение и обяви кредита за изцяло предсрочно изискуем.

На следващо място съдебният състав приема, че по делото не се установява фактически ответницата да е допуснала просрочие на някое от нейните задължения за погасяване на кредита на равни месечни вноски. Според съдебният състав по гореизложените съображения, касаещи приложимостта на по-ниския лихвен процент от първоначално договорения в отношенията между страните, няма просрочени вноски, дължими се от ответницата с падеж 10.01.2020г и 10.02.2020г. Видно от заключението на вещото лице по п. III-4 и таблица- приложение 2 към посочените падежни дати ответницата има надвнесени суми, които покриват по размер нейните задължения. Видно от заключението на вещото лице към 10.01.2020г от ответницата се търси сума в размер на 234.36евро, има надвнесена сума от 376.49евро. Съответно за падежна дата 10.02.2020г от ответницата се търси сума от 261.75евро, а има надвнесена сума от 880.04евро. Видно от изготвеното приложение №2 от в.л. П. не се установява и в последващ момент просрочено задължение на ответницата по договор за банков кредит от 02.09.2008г.

При така направените сметки съдът достига до извод, че към момента на предсрочна изискуемост ответницата не е била в неизпълнение на свои договорни задължения за заплащане на кредитни вноски по договор от 02.09.2008г.

Липсва основание банката да обявява предсрочна изискуемост на вземането си по договора за банков кредит от 02.09.2008г, тъй като ответницата към момента на твърдяната предсрочна изискуемост е била погасила своите задължения по договора.

Поради липсата на твърдяното договорно неизпълнение към момента на предсрочната изискуемост следва, че липсва основание за обявяване на тази изискуемост и съответно- банката няма право да търси на процесното основание от ответницата плащане на цялата сума по банковия кредит. Предявеният иск се явява недоказан по основание и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Преклудирано и неоснователно е възражението на банката, направено във въззивната жалба за погасяване на вземания на ответника по давност. Възражение за изтекла погасителна давност, по принцип средство за защита на ответника, следва да се заяви с отговора на исковата молба или с първото процесуално действие след възникване на правото на такова възражение за съответната страна. Заявено за първи път с въззивната жалба и неразгледано от първоинстанционния съд такова възражение е преклудирано. От дурга страна няма вземане на ответника, което да е погасено по давност. Напротив, ответникът е плащал, като съдът приема, че направените плащания погасяват съответни вземания съобразно валидните договорки между страните.

Изводите на двете съдебни инстанции съвпадат. Постановено решение следва да бъде изцяло потвърдено.

По отношение на разноските:

При този изход на спора право на разноски пред настоящата инстанция има въззиваемата страна.

Същата претендира разноски и доказва такива в размер на 3 600лв с ДДС. Разноските е удостоверено да са реално направени, заплатени от трето лице на адв. В. в полза на Н.Б.. Фактът на заплащане на разноските от трето лице е без значение по делото, доколкото в договора за правна помощ изрично е посочено, че третото лице изпълнява задължение на ответницата и това е допустимо по реда на чл. 73-74 от ЗЗД.

Неоснователно е възражението на ищеца за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендираното възнаграждение е в размер по-нисък от минималните размери на адвокатските възнаграждения, изчислен по реда на чл.7,ал.2 от НМПАВ при интерес от 91 448лв. Сумата от 3 600лв следва да бъде възложена върху ищеца.

По отношение на частната жалба

Частната жалба е частично основателна.

Ответникът претендира заплащане на разноски за защита по заповедното

производство и за защита пред първоинстанционния съд. Разноските са реално направени, исковите против ответника са отхвърлени, поради което разноски му се дължат. Както беше посочено по-горе обстоятелството, че разноските са заплатени от трето лице е без значение, при условие, че е удостоверено тяхното плащане, както и че плащането е за сметка на ответника. От претендираните разноски съобразно списък по чл.80 от ГПК на ответника се дължат 3 000лв- заплатени за защита по гр.д. № 11947/2020г на СГС, 1000лв- заплатени за защита по гр.дс. № 853/2020г по описа на РС-Петрич и 1000лв- заплатени по гр.д. № 6/2021г на БлОС. С оглед изложеното следва да се приеме, че частната жалба е основателна за сумата от 5 000лв без ДДС или 6 000лв с ДДС. Неоснователно е възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което е в размер по-нисък от минималните размери на адвокатските възнаграждения, изчислен по реда на чл.7,ал.2 от НМРАВ при посочения интерес. На ответника се дължат и съдебно-деловодни разноски в заповедното и исковото производство в размер на 230.00лв.

Предвид изложените съображения, състав на Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 267097от 22.12.2021г, постановено по гр.д. № 11947/2020г по описа на Софийски градски съд, ГО, I-14 състав, изцяло.

ОСЪЖДА Райфайзенбанк България ЕАД с ЕИК 831558414 да заплати на Н. И. Б. с ЕГН ***** сумата от 3 600лв- разноски по делото, заплатени за адвокатско възнаграждение, с включен ДДС, на осн. чл.81, вр. чл. 78,ал.3 от ГПК.

ОТМЕНЯ определение от 02.03.2022г постановено по гр.д. № 11947/2020г по описа на Софийски градски съд, ГО, I-14 състав и ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ решение № 267097от 22.12.2021г, постановено по гр.д. № 11947/2020г по описа на Софийски градски съд, ГО, I-14 състав в частта за разноските като

ОСЪЖДА Райфайзенбанк България ЕАД с ЕИК 831558414 да заплати на Н. И. Б. с ЕГН ***** сумата от 6000.00лв- разноски за адвокатско възнаграждение с включен ДДС и 230.00лв, съдебно деловодни разноски по заповедното и исковото производство, на осн. чл. 81 вр. чл. 78,ал.3 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните, при условията на на осн. чл.280,ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____